

Îngerușul lui tata

Am deschis ușa rotind de două ori cheia. Am intrat în casă. Aveam un sentiment ciudat că se va întâmpla ceva rău. O văzusem. Se pregătea să plece undeva, își împacheta cu răbdare fiecare bluză, rochia roșie, brodată, cu spatele gol, pe care o purtase acum patru ani când ne-am întâlnit prima oară. Era ca o zeiță, stăpână pe fiecare mișcare, pe fiecare linie trasată acasă, în fața oglinzii, pentru a face o codiță ochilor rotunzi ca doi nasturi sclipitori, stăpână până în vârful unghiilor roșii. Nu fusese un joc de luare în posesie, fusese doar negarea propriei timidități în prezența celui alt. Am știut că ea va fi femeia cu care voi avea un copil și care acum purta o pereche de blugi la modă, cum ar spune tot ea, și ghete cu blăniță, pe care și le dăduse jos, nervoasă că o dor picioarele. Mereu au durut-o picioarele de la tocuri, rezista eroid de fiecare dată, mai ales la început, când lăsa impresia că îi place să le încalțe. O făcea de dragul meu, voia să fie la fel de înaltă și curajoasă ca mine. Acum nu știa dacă asta mai conta în vreun fel.

Era hotărâtă să plece, se prefăcea că nu observase că am intrat în casă, dar mișcările nu mai aveau aceeași lejeritate ca mai devreme. Luase singură decizia să nu se mai întoarcă, cu toate că asta însemna să nu o mai vadă pe Ilinca, pe copilul nostru frumos. Viața ei era un continuu proces de acomodare în spații străine, o prea obositoare peregrinare a omului care nu se întoarce niciodată într-un loc numit *acasă* și pentru toată călătoria asta artistică cu semn schimbat Ilinca era încă prea mică. Când mă întâlneam pe mine, artista cedase în fața celui pe care-l vedea ca pe un băiat bun care ar putea-o iubi, așa, schizoidă și teatrală, cum e ea. Acum magia dispăruse, nu mai putea crede în mine, cel care altădată făcea vrăji pentru a o convinge să rămână acasă.

Mă uitam la ea, confuz și contemplativ de vreun sfert de oră. Liniștea creștea izolându-ne pe fiecare de mintea celui alt ca o durere atroce de măsele – suporta cu stoicism de frică să nu ajungi pe scaunul dentistului, dar atunci când durerea atinge punctul paroxistic te face să urla. O vedeam atât de schimbată, cu toate că încercam să mi-o amintesc așa cum îmi plăcea de ea, mai mult

iarna, când buclele ei negre contrastau cu tot albul din lume și parcă o făceau mai frumoasă.

– Puteai să mă anunți că vrei să pleci, să dai un telefon și să zici vino, mă, acasă că eu vreau să plec în lume.

– Ai venit totuși singur.

– Eu ce fac?

Se așază pe canapeaua de lângă mine și își trece nervoasă mâinile prin bucle. O privesc și îmi dau seama că până și îmbrăcată în niște blugi simpli rămâne o femeie frumoasă.

– Rămâi cu Ilinca, asta faci. N-ai zis tu că Ilinca... Ilinca e lumina ochilor tăi și să nu ți-o iau niciodată?

– Ți-a venit, așa, peste noapte să pleci? Mai stai și tu după Crăciun și vedem cum ne mai e până atunci.

– Care, dragă, după Crăciun? Da, știu eu, domnu' vrea să petreacă cu prietenii... normal, și trebuie să ne prezentăm frumos, în familie. Du-te cu studentele tale de la facultate, Mircea o să fie încântat, are companie, are de unde să aleagă.

Nu înțelegeam de ce reacționa ea așa de fiecare dată când venea vorba despre faptul că eram profesor la o facultate din oraș și întâlneam zilnic o grămadă de studenți, fete drăguțe, dar care nu reușeau niciodată să mă impresioneze. Se îmbrăcau toate după moda impusă de vitrinele unor magazine necunoscute, aveau telefoane de pe care se certau și se împăcau cu iubii lor și își beau cafelele în bistrouri mult prea scumpe pentru buzunarul meu de profesor începător. Eram prea sărac chiar și pentru gusturile scumpe ale Soniei, răsfățată și obișnuită să aibă totul. Toate fetele astea tinere mi se păreau doar superficiale, lipsite de dorințe și de cunoaștere. Mircea, prietenul nostru, ar fi cochetat cu ele, așa, *just for fun*, să umple timpul la vreo sindrofie între amici, apoi să construiască povești cu fiecare dintre ele, doar ca să-i amuze pe ceilalți.

Fiecare era gelos pe celălalt în felul lui, fiecare cu obsesiile și demonii lui, și ajungeam mereu să ne întrebăm de la ce a pornit, de fapt, cearta. E ca atunci când desenezi opturi pe

Debut

hârtie pentru a testa rezistența noului vârf de creion proaspăt ascuțit – la început știi că vrei să-l tocești puțin, să-l optimizezi pentru scris, în timp ce-ți pregătești primul rând în gând, când fără voia ta te surprinzi în căutarea ascuțitoarei și a unei noi coli. S-a ridicat de pe canapea, obosită, a deschis dulapul și a scos o geantă care să fie *in ton* cu ghetetele. A aruncat înăuntru telefonul, rujul, oglinda micuță pe care o cumpărasem împreună de la mare înainte să se nască Ilinca, o carte – așa făcea mereu, își lua pe drum câte-o carte pe care n-o citea niciodată și o sticlucă de parfum, una pe jumătate goală care într-o săptămână dispărea. Pe lângă toate lucrurile astea aproape inutile, uneori, mai găseai în geanta ei o pereche de mănuși. În fiecare geantă avea uitată câte o pereche de mănuși și o cremă de mâini. Frigul mereu a afectat-o ca pe un copil lipsit de imunitate.

A ridicat cu greu cele două valize oprindu-se în fața ușii cu mâna pe clanță. O vedeam și știam că se gândea la Ilinca. Știa că o voi iubi mereu mai mult decât oricine pe lumea asta, și asta o mai liniștea puțin. Bineînțeles că va veni și ea să o vadă din când în când, dar mai rar. Nemișcat în fotoliul în care mă așezasem, am urmărit-o cu privirea. S-a întors, s-a uitat la mine, și da, și de data asta vroia să pară curajoasă în ochii mei. Când a ieșit pe ușă, a început să i se strângă inima de dor, cred, dar nu-i mai rămânea nimic de făcut, era ca o sentință care se dăduse pentru toți trei, un dezastru pe care ea îl provocase cu bună știință. Nu mai era cale de întoarcere, nu se mai putea întoarce pe urmele pașilor deja făcuți până la ieșirea din scară, pentru că așa se întâmplă lucrurile rele în viață, fără vreo explicație sau vreo justificare clară. Fiecare va merge mai departe, la început din inerție, apoi lucrurile se vor așeza și vor apărea și scopurile precise. Pentru mine rămăsese copilul și nu aveam voie să renunț, oricât de singur și deznădăjduit m-aș fi simțit.

În camera Ilincăi era liniște. M-am așezat lângă pătuțul ei și mă gândeam cum o să-mi umple copilașul ăsta frumos ca un îngerăș toate zilele de bucurie. Mi-am îndoit picioarele și m-am sprijinit cu fruntea de marginea de sus a pătuțului. Fetița respira ușor în timp ce dormea și parcă tot corpul ei își aduna mica forță în mișcarea asta. Deschise ochii chiar în momentul în care eu îi închisesem spunându-i în gând *Ilinca, dragameafetiță*. Probabil cu forța mea imperceptibilă pentru un adult, atinsesem cu genunchii pătuțul creând o senzație de lăgănare ușoară pentru micuță. A întins mâna spre tatăl ei, spre mine. De acum, orice lucru va apuca fetița va fi al tatălui, orice imagine va fi tata, iar când va mai

crește, orice imagine va reflecta imaginea tatălui, tot universul va fi tata.

Forma tuturor lucrurilor pe care le facem are chipul omului care ne este drag, care ne învață tot ce știm și ne dă viață. Asta va face Ilinca, mă va învăța că viața există. Eu am vrut să dau la medicină după liceu, atunci când mama era bolnavă. Aveam 18 ani și mă gândeam că așa aș ajuta-o să trăiască, deși avea o boală care nu se mai putea vindeca. Mult timp am învinovățit multă lume, mai ales pe mine, de moartea mamei, dar nu poți schimba ceea ce spun medicii în asemenea cazuri, poți doar să fii alături de acel om, să ai grijă de el și să-i oferi toate clipele tale de liniște. Tare dragă i-ar fi fost Ilincuța mamei, bunicii sunt prima minune frumoasă a copilăriei, primele amintiri prind contur în camera cu gogoși și sirop de căpșuni a bunicii.

Dacă-aș convinge-o pe Sonia să se întoarcă... să-i explic că libertatea oricum se va termina peste câțiva ani. Acum are 25, dar la 30 de ani toate bucuriile se vor ascunde în spatele unui gard de sârmă ghimpată prin care ea nu va mai avea curajul nici măcar să privească. Deja se înnopta și cine știe pe unde umbla acum. Dacă s-ar întoarce, i-aș face loc lângă mine pe canapea, i-aș pregăti și i-aș lăsa halatul de baie pe pernă, un semn al așteptării, un semn de maturitate masculină, gândeam pe moment. Ilinca încă nu înțelege ce înseamnă să aștepți, încă nu putem avea discuții de oameni mari, dar abia aștept ca ea să crească. M-am ridicat cu intenția de a face ceva, dar nu-mi mai aminteam ce, văzusem laptopul aprins și încercarea mea de a edita un curs despre literatura americană, pe care-l predam studenților. Ajunsesem la Faulkner și nu știam cum să fac să nu le servesc informații inutile sau pe care le-ar putea găsi singuri în cărți. Obișnuiam să lucrez seara, acum era prea târziu, iar prea mult *zgomot* și prea multă *furie* nu erau potrivite pentru a încerca să o adorm pe Ilinca. Am închis ferestrele inutile de căutare pe o sumedenie de site-uri literare, salvasem ce am reușit să scriu, modificând totuși titlul din atotcuprinzătorul Curs de Literatură americană, în Literatura americană – de la Joyce la Salinger, autorii mei preferați. Degetele îmi alunecau totuși bucuroase deasupra tastaturii gândindu-mă că acum avea cine să-mi moștenească pasiunile, poate și viciile, nu mă voi supăra, sau îi va semăna mamei ei, iubitoare, dar cu o anumită ușurătate și voluptate în gesturi și gusturi. Am deschis o ferestruică virtuală din care muzica se furișea aducând somnul, iar Ilinca dădea semne că-i place, se uita la mine și zâmbea.